

λιγάκι καὶ τὸν κόσμον, εἰς τὸ ἥσυχο ἐκεῖνο πρῶτ' τὸ σαβατιανόν.
 Ἦρε πάλι τὸ λεπτό του χαμόγελο, τὸ εἰρωνικώτατο, καὶ
 τοὺς εἶπε :

— Κύριοι, ἐρεζιλέψατε τὴν 'Επιστήμη!

— Καὶ τὴν Πατρίδα! ἐσυμπλήρωσε σιγὰ ὁ μαθητὴς τοῦ
 ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΠΑΡΑΠΟΝΑ,"

1

ΦΛΟΓΕΣ ἐπέσαμε 'ς αὐτὴ τὴ σφαῖρα
 Ἀπὸ ἑνα οὐράνιο λύχνου,
 Τῆς Ἰρίδος Ἱέρεια σὺ φαντάζεις
 Κ' ἐγὼ Προφῆτης δείχνω.
 Καὶ θεῖο φῶς σκορπῶντας 'ς τῶν ἀνθρώπων
 Τὴν τυφλωμένη ἀγέλη,
 Θὰ στήσωμε τὸν φωτεινόν μας θρόνον
 Ψηλὰ σὲ μιὰ νεφέλῃ...

2

'Σ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς ἀνοίγει ἡ κόρη
 Τ' ἀχνὰ παράθυρά της,
 Καὶ δείχνει τὰ κρινόλευκά της χέρια
 Καὶ τὴ χλωμὴ ὠμορφιά της.
 'Σ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς ἀργοδιαβαίνει
 Σὰν ἴσκιος ὁ διαβάτης,
 Καὶ ψάλλει τὰ κρινόλευκά της χέρια
 Καὶ τὴ χλωμὴ ὠμορφιά της....

3

Γέρνει ἡ μαννοῦλα 'ς τὸ ἄρρωστο παιδί της
 Καὶ τοῦ γλυκομιλεῖ:
 Ἐέχασ' την, φῶς μου, κ' ἡ Μαριώ δὲν εἶνε
 Φρόνιμη καὶ καλὴ.
 Μιὰ νύχτα ἀντάμ' μ' ἑνα νεῖο τὴν βρῆκαν
 'Σ τοῦ κήπου τὴν αὐλή,
 Ἐέχασ' την, φῶς μου, κ' ἡ Μαριώ δὲν εἶνε
 Φρόνιμη καὶ καλὴ ...

Γ. Θ. ΣΑΓΙΑΞΗΣ